

man van de wereld

Wit diner

PERSONLIJK EN VERTROUWELIJK, stond er in de kopregel van het mailtje. In hoofdletters.

Alsof het al niet persoonlijk en vertrouwelijk genoeg was. Een goede bekende uit de hoofdstedelijke hotelbranche had me een paar weken eerder toegefluisterd dat hij me, 'privé hoor', ging uitnodigen voor 'iets heel bijzonders'.

Mondje dicht. Je ziet het wel op de mail staan.

Dit was het mailtje en het verwees naar een website, waarin stond dat het om een diner ging.

Een diner 'en blanc'.

Verder niks.

Nieuwsgierig maakte ik het geld over voor dit bijzondere evenement.

Eindelijk *inner circle*.

Terwijl ik het haventerrein op rijd, de hoogst geheime verzamelplaats voor de verdere tocht naar de ook al hoogst geheime dinerlocatie: massa's mensen.

Een rij bussen staat klaar, ik tel er zomaar dertig. En dan stappen er ook nog mensen op in Diemen, vertelt een opgewonden dame, die naast mij uit haar auto stapt. Geheel in het wit gehuld, net als ik. Want dat had op de uitnodiging gestaan: Kom in het wit, en neem zelf eten en drinken mee, en een tafeltje en stoeltjes.

Honderden mensen zeulen over de betonnen vlakke, met rieten mandjes, flessen champagne en rosé en hele tuinameublementen.

Geheimzinnig is niet meteen ook exclusief, schiet het door mijn hoofd.

Dat vermoeden had ook al de kop opgestoken toen ik me, in mijn witte pak, bij de traiteur bekeken wist door twee eveneens in het wit gestoken dames. Ga jij ook? wilden ze weten. Ik wist niet wat ik moest zeggen (want: geheim), dus ik mompelde iets als 'het lijkt me van wel'. Spannend hè, vonden ze. Nou, tot zo! Joehoe!

Toppers, dacht ik terwijl ik ze voor de pui langs zag lopen. Of Sensation White. Daartoe heb ik me laten verleiden.

Het blijkt nu toch weer anders. Een halfuur later zitten we met zijn tweeduizenden op een veld aan honderden geïmproviseerde tafeltjes met happen, dranken, kaarsen en broodmanden.

Overal lopen, staan en zitten witte mensen.

Dit is het dus. Het geheime diner.

Ik vraag mijn 'chef de bus' nog beleefd of ik een plaatje op Facebook mag zetten. Maar natuurlijk! Roept hij. Wist ik niet dat Diner en Blanc al een heel oud concept is? Uit Parijs! Zegt een buurvrouw. Zelf ben ik hier al voor de vijfde keer. Ik voel me ontmaskerd als

Het is raar, dit, maar ook prettig. Nergens een overtoegen woord, overal gelach en plezier

novice. Overal ter wereld komen mensen zomaar bij elkaar. Vrijwilligers regelen de locatie, de berichten en het vervoer. Wie niet wordt uitgenodigd, weet er niks van.

Zodra het tafeltje staat en de heerlijkheden daarop zijn geplaatst, ontsteekt het gezelschap in de meest uiteenlopende gesprekken. Er is wijn, brood, meer wijn, pasta, kreeft, kaas, port zelfs. Alles wordt gedeeld. De avond is zwoel, er worden massaal sterretjes ontstoken, een sopraan zingt aria's, ze dobert op het water in een enorme robe, er is meer muziek en nog meer wijn.

De dames uit de traiteur heb ik niet meer gezien: kansloos in de mensenmenigte.

Het is raar, dit, maar ook prettig. Nergens een onvertogen woord, overal gelach, overal plezier.

Iedereen heeft zijn best gedaan.

En als ik midden in de nacht het tafeltje weer in het ruim van 'mijn' bus heb gestopt, boven op tientallen andere tafeltjes en een laatste keer omkijk, zie ik — niks.

Het hele veld is leeg, er is geen propje meer te zien.

Dat zou de organisatie van Gay Pride eens moeten zien, of die van Koningsdag.

Alsof het nooit is gebeurd.

Heel persoonlijk. En vertrouwelijk.

Onno Aerden